

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8,52100 Pula-Pola

Posl. br. P-51/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola po sucu toga suda Danieli Subotić Biondić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice POSTRUŽIN VIŠNJE iz Buja, Sunčana ulica 49, OIB 34624789620, zastupana po punomoćniku Josipu Valiću, odvjetniku iz Pule, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg Bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, zastupano po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i Partneri d.o.o., odvjetnicima iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon zaključene glavne rasprave dana 22. srpnja 2026., održane u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice Josipa Valića, odvjetnika iz Pule i zamjenika punomoćnika tuženika Ivana Dilbera, odvjetnika iz Zagreba, te na ročištu za objavu i uručenje presude dana 28. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je nišetna i bez pravnog učinka odredba čl. 23. C. Ugovora o kreditu broj: 7103684599 kojeg su tužitelj, kao korisnik kredita, i tuženik, kao banka, sklopili dana 01.06.2007. god. a koja glasi:

„Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate“

II Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 783,75 eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana 28. srpnja 2026. pa do isplate, sve po stopi propisanoj čl.29. st.2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana

III Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

1.Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sa tuženikom dana 01.06.2007.godine sklopio Ugovor o kreditu, koji se vodi pod brojem 7103684599, kojim je ugovorom tuženik odobrio tužitelju kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznos od

66.200,00 CHF pod uvjetima i rokovima kako je utvrđeno predmetnim ugovorom. Tužitelj je iskoristio svoje pravo iz članka 23.C citiranog Ugovora o kreditu te je 22.04.2010. godine izvršio prijevremenu otplatu kredita, a tuženik mu je temeljem odredbe članka 23.C. istog Ugovora zaračunao i naplatio izlaznu naknadu u iznosu od 825,53 EUR/ 6.219,95 kuna. Međutim, tužitelj smatra da je predmetna ugovorna odredba ništetna iz više razloga, a koje razloge će iznijeti u nastavku. Prvenstveno, tužitelj ukazuje na odredbu čl. 81. st. 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP/03), prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj - poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. U konkretnom slučaju, upravo je o tome riječ. Naime, Ugovor o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika je standardni, tipizirani ugovor, koji je u tom periodu tuženik sklopio s vrlo velikim brojem korisnika, a na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj niti mu je dana mogućnost pregovora glede bilo koje odredbe istoga. Nadalje, ističemo da se, sukladno odredbi st. 1. istog članka, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Načelo savjesnosti i poštenja jedno je od temeljnih načela obveznog prava, a sadržano je u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO/05), kojom odredbom je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. To zapravo znači da su sudionici obveznih odnosa prilikom zasnivanja i za vrijeme trajanja takvih odnosa dužni postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana – a što tuženik sasvim sigurno nije činio kada je, koristeći tužiteljev nepovoljniji položaj, ugovorio da je ovlašten tzv. izlaznu naknadu zaračunati sukladno vlastitim uvjetima, a bez ugovaranja bilo kakvih kriterija i parametara o kojima ovisi visina takve naknade, pa čak i bez ugovaranja gornjeg limita. Budući da je visina tzv. izlazne naknade ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane – i to tuženika, prouzročena je znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Naime, jednostranim određivanjem visine tzv. izlazne naknade, tuženik - kao vjerovnik je zapravo jednostrano određivao obvezu tužitelja - kao dužnika. Obzirom da je iz svega navedenog sasvim razvidno da je predmetna ugovorna odredba nepoštena, ističe se da je čl. 87. ZZP/03 propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava (ništetna). Osim što je ništetna temeljem naprijed citiranih odredbi ZZP/03, predmetna ugovorna odredba ništetna je i temeljem odredbi Zakona o obveznim odnosima, budući da je iz ranije navedenih razloga činidba neodređena i neodrediva. Naime, odredbom čl. 269. st. 2. ZOO/05 jasno je određeno da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Nadalje, sukladno odredbi čl. 272. st. 1. ZOO/05 činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi – a što ovdje nipošto nije slučaj. Obzirom da je spornom ugovornom odredbom određeno samo da tužitelj/korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi tuženik/Kreditor, tužiteljeva obveza je i u trenutku zaključenja Ugovora i u trenutku prijevremene otplate kredita bila neodređena i neodrediva. S tim u vezi, tužitelj ukazuje na odredbu čl. 270. st. 1. ZOO/05. Osim toga, predmetna odredba je suprotna kogentnoj zakonskoj normi sadržanoj u odredbi čl. 1024. st. 4. ZOO/05, kojom je propisano da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti. Međutim, tuženik u konkretnom slučaju nije pretrpio bilo kakvu štetu pa je za zaključiti da sporna naknada zapravo predstavlja

naknadu izmakle dobiti radi „gubitka“ kamate, a što je suprotno naprijed citiranoj kogentnoj odredbi ZOO/05, kojom je propisano da davatelj kredita na takvo što nema pravo. Tužitelj u ovom postupku predlaže, dakle, utvrditi ništetnom odredbu čl. 23.C Ugovora o kreditu broj: 7103684599 u dijelu kojim je ugovoreno: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate“. Tužitelj se obratio tuženiku za zahtjevom radi mirnog rješenja spora ali nažalost bezuspješno. Naime, nije sporno da davatelj kredita – sukladno st. 3. predmetnog članka – ima pravo od korisnika kredita zahtijevati naknadu štete, ali samo AKO je štetu zaista i pretrpio. Slijedom navedenog, tužitelj podnosi ovu tužbu i predlaže Naslovnom sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kako je pobliže opisano u izreci.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj tek paušalno u historijatu tužbe ukazuje na navodnu ništetnost iste, a čime tužitelj nije ni na koji način dokazao svoj pravni interes za utvrđenje ništetnosti iste. U odnosu na ovako postavljeni deklaratorni zahtjev, tuženik ukazuje na stručni članak: “Pravne osobitosti tužbe na utvrđenje i konstitutivne tuže” autora dr. sc. Mladena Pavlovića u kojemu se za deklaratornu tužbu navodi sljedeće: “za razliku od ostalih pravnih zaštita, kod deklaratorne pravne zaštite do intervencije dolazi prije nanošenja same povrede u očekivanju da bi ona zaista mogla nastati sa zadatkom da se ona preventivno spriječi”. Zakon o parničnom postupku u članku 187. stavku 2. propisuje procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, odnosno da tužitelj ima pravo podići tužbu za utvrđenje kada isti ima pravni interes da sud utvrdi postojanje kakva prava prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. U konkretnom slučaju, kada bi sud utvrdio deklaratorni tužbeni zahtjev, a što tuženik u cijelosti osporava, iz istog bi proizašao kondemnatorni zahtjev već dospelje tražbine prije podnošenja ove tužbe. Ne samo da je tužitelj mogao već prilikom podnošenja ove tužbe postaviti kondemnatorni zahtjev, već je sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku bio dužan to učiniti. S tim u vezi tuženik ukazuje na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem Rev 588/1998 od dana 13. svibnja 1998. godine, a koje navodi: „Drugostupanjski sud je pravilno odbacio tužbu za utvrđenje postojanja tužiteljičinog prava na jubilarnu nagradu. Odredba čl. 187. st. 2. ZPP propisuje da se tužba za utvrđenje postojanja kakva prava ili pravnog odnosa može podići ako tužitelj ima pravni interes za to utvrđenje prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. Kada je tužiteljica stekla mogućnost da pravnu zaštitu ostvari kondemnatom tužbom, više ne postoji pravni interes za podizanje tužbe za utvrđenje.“ Tuženik također ukazuje i na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem Revt 81/2005 od dana 6. rujna 2005. godine, a koje navodi: „U ovom predmetu je riječ o tužbi na utvrđenje u smislu odredaba čl. 187. Zakona o parničnom postupku (“Narodne novine”, broj 53/91, 91/92 i 112/99 – dalje: ZPP). Prema odredbi čl. 187. st. 2. ZPP takva tužba se može podnijeti kad tužitelj ima pravni interes za podnošenje takve tužbe – što predstavlja procesnu pretpostavku za dopuštenost tužbe. Nižestupanjski sudovi temelje svoju odluku na stajalištu da u ovom predmetu nije ispunjena navedena procesna pretpostavka, jer tužiteljica nije učinila vjerojatnim postojanje pravnog interesa za podnošenje predmetne tužbe. U smislu navedene zakonske odredbe, a da bi se utvrdilo postojanje pravnog interesa, tužitelj treba učiniti vjerojatnim da bi, ako njegov tužbeni zahtjev bude prihvaćen, bila za njega ostvarena određena pravna korist koju bez takve sudske odluke ne bi mogao ostvariti.“. Obzirom na navedeno, odredba o naknadi za obradu kredita nije ni mogla uzrokovati znatnu

neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita, a osobito kada se uzme u obzir da tužitelj nije dokazao da mu je naknada i naplaćena. Slijedom svega navedenog, tužitelj ni u kojem slučaju nema pravni interes za ovakvu pravnu zaštitu koju zahtijeva postavljenim tužbenim zahtjevom u toč. I. petita tužbe, jer njegovo pravo nikada nije bilo povrijeđeno niti će u budućnosti moći biti povrijeđeno. S obzirom na sve na navedeno, očito je da tužitelj nema osnovnu zakonsku pretpostavku za vođenje ove parnice u pogledu postavljenog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2. predmetnog Ugovora o kreditu. Slijedom svega, tuženik predlaže naslovnom sudu da zbog nedostatka pravnog interesa, odbaci tužbu u pogledu istaknutog tužbenog zahtjeva budući da nisu ispunjenje procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno budući da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje, a podredno odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja te naloži tužitelju da naknadi tuženiku parnične troškove. U samom uvodu tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi od 23.01.2026. godine. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.328,00 EUR dok tužbenim zahtjevom zahtijeva utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 23. C Ugovora o kreditu br. kreditne partije 7103684599 od 01.06.2007.g. (dalje u tekstu Ugovor o kreditu) u dijelu u kojem je ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora (dalje u tekstu; izlazna naknada). Međutim sam je tužitelj u historijatu tužbe istakao kako je tužitelj na ime ulazne naknade platio iznos od 825,53 EUR/ 6.219,95 kuna. Slijedom čega smatra oportunistički naznačiti vrijednost predmeta spora u visini navodno naplaćenog iznosa naknade od 825,53 EUR, a sve obzirom da tužitelj upravo zahtijeva utvrđenje ništetnosti odredbe temeljem koje je naplaćena izlazna naknada. Svako drugo određenje vrijednosti predmeta spora, a svakako utvrđenje u višem iznosu kako je to pogrešno naznačio tužitelj u tužbi, dovelo bi do stvaranja nepotrebnih i nerazmjernih troškova u odnosu na visinu možebitne koristi koja bi se u konačnici postigla. Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka. 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema utuženom iznosu od gore navedenih 825,53 EUR. Tužitelj u tužbi od dana 26. siječnja 2026. godine postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe čl.23. C Ugovora o kreditu, a kojom je ugovoreno plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbe čl. 23.

C predmetnog ugovora o kredita. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za prijevremenu otplatu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za prijevremeni povrat kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Slijedom navedenog, ukazuje se da je u ugovoru o kreditu je jasno i razumljivo bilo propisano da je tuženik od tužitelja u slučaju prijevremene otplate kredita ovlašten naplatiti prijevremenu naknadu, a tužitelju je itekako bilo poznato da je u tom slučaju dužan podmiriti tu naknadu te mu je bio poznat i iznos odnosno postotak naknade za prijevremenu otplatu kredita. Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom

postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?". Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. U kontekstu navedenog, ukazuje se i na odluku Visokog trgovačkog suda RH od dana 9. lipnja 2020. godine, broj PŽ-5327/2018, koji je upravo odlučujući o ništetnosti odredbe koja se ticala naknade za prijevremeni povrat kredita, istaknuo da je naknada za prijevremeni povrat kredita bila određena upućivanjem na tuženikove akte koju tu naknadu jasno određuju, pa da nije osnovan prigovor tužitelja da ta naknada nije bila određena odnosno određiva, da predmetna naknada nije mijenjana od strane tuženika u cijelom razdoblju otplate kredita, da se radi o naknadi s kojom je tužitelj bio upoznat u vrijeme sklapanja ugovora te da tužitelj nije bio u neravnopravnom položaju, da naknada nije ugovorena kao obveza plaćanja (dijela) kamata u slučaju prijevremene otplate kredita i da je ta naknada jedna od naknada, koju tuženik obračunava u svom redovnom poslovanju i predstavlja cijenu usluge banke, koja usluga je navedena u Katalogu tuženikovih proizvoda i koju uslugu naplaćuju i druge banke. Tuženik ukazuje i na odluku Županijskog suda u Bjelovaru, posl. br. GŽ-86/2018 od 28. ožujka 2019. godine kojom je prihvaćena žalba tuženika i preinačena prvostupanjska odluka u dijelu u kojem je prvostupanjski sud utvrdio da je ništetna odredba ugovora o kreditu u dijelu koji se tiče plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita. Naime, sud je stajališta da je korisnik kredita jasno ugovorio s kreditorom, tuženikom, mogućnost prijevremene otplate kredita te da je tu mogućnost i iskoristio uz uvjete koji su se mogli odrediti (postotak naknade jasno je određen aktom/odlukom banke kao tuženika). Isto tako, drugostupanjski sud ne nalazi da bi se odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita mogla podvesti pod neku od nepoštenih odredbi ugovora iz čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača već da se radi o odustanini u smislu odredbe čl. 306. ZOO-a koju nije zabranjeno ugovoriti jer je prijevremenom otplatom kredita tužitelj u određenom vremenskom periodu, a prije isteka vremena na koji je kredit odobren odustao od ugovorenog slijedom čega je u obvezi platiti ugovorenu odustaninu. S obzirom na sve

navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom prijevremene otplate kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita. Odredbom čl. 1024. st. 4. ZOO-a, na koju se poziva tužitelj, određeno je da banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka, što nikako ne isključuje mogućnost banke naplatiti izlaznu naknadu u slučaju prijevremenog povrata kredita, jer plaćanje izlazne naknade ne predstavlja uračunavanje kamata za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je tužitelj po ugovoru trebao vratiti. Uzimajući dakle u obzir sve relevantne činjenične elemente ovoga pojedinačnog postupka jasno je kako je riječ o tome da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti odnosno izvesti iz cjelokupnog ugovora te kako tužitelju predmetna ugovorna odredba nije mogla ostati nejasna ili nerazumljiva. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o izlaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: "Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?". Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Kao što je i ranije navedeno, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito odnos naplaćene naknade i prijevremeno vraćenog iznosa kredita, nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu i prijevremene otplate kredita, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. Naime, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). Dakle, zakonodavac niti je ograničavao mogućnost naplate

naknade za obradu kredita, niti je to omogućavao pod određenim uvjetima niti je bio propisan određeni maksimalni iznos naknade koji se može naplatiti. Točnije, tek je Zakonom o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine ("Narodne novine", broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom "pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi" pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Sve do stupanja na snagu navedenog zakonodavstva nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade za obradu kredita. Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) je glasila: „Članak 3. - Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“. Naposljetku, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.). S obzirom na navedeno, očito je kako se utvrđenja Suda EU u navedenim predmetima ne mogu primijeniti na ovaj pojedinačni postupak već bi jedino ispravno bilo primijeniti odluku Suda EU u predmetu C-621/17 koja činjenicama postupka i primjenjivom zakonodavstvu odgovara ovome pojedinačnom postupku. Slijedom svega navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku je izvršen uvid u dopise (list 8-14), pregled promjena kamatnih stopa (list 15), promet po kreditu (list 16-27), opomenu pred tužbu (list 28-30), opće uvjete tuženika (list 45-50), proveden je dokaz saslušanjem tužiteljice te je izvršen uvid u svu ostalu dokumentaciju priležuću spisu.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka sud smatra tužbeni zahtjev tužitelja **osnovanim**.

5. Između stranaka nije sporno da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom dana 01.06.2007. sklopio Ugovor o kreditu, koji se vodi pod brojem 7103684599, kojim je ugovorom tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj

protuvrijednosti iznos od 66.200,00 CHF, a nije sporno niti da je tužitelj iskoristio svoje pravo iz članka 23.C citiranog Ugovora o kreditu te je 22.04.2010. godine izvršio prijevremenu otplatu kredita, a tuženik mu je temeljem iste odredbe zaračunao i naplatio izlaznu naknadu u iznosu 825,53 eur.

6. Tužiteljica je u svom iskazu navela da je predmetni kredit podigla sa namjerom kupovine stana u kojem su živjeli ona i suprug i u tom stanu je živjela sve dok ga nije prodala. Stan je kupljen isključivo sa tom namjenom i nije korišten u nikakve druge svrhe. Kada se obratila banci tuženika tražila je kredit vezan uz chf jer mu je i od strane bankara predložena upravo ta vrsta kredita te joj je rečeno da je to u tom trenutku najstabilniji kredit sa najpovoljnijom kamatnom stopom. U tom trenutku joj je bilo bitno kolika je mjesečna rata i da to može plaćati obzirom na svoja primanja. U početku je rata iznosila oko 1.830,00 kuna koliko je bila prva rata a kasnije je to raslo sve do 2.900,00 kuna i u jednom trenutku nije više mogla plaćati taj kredit obzirom na svoja primanja tako da 2010. kredit više nije mogla plaćati, prodala je stan i otplatila prijevremeni kredit. Nitko joj nije ukazao prilikom sklapanja kredita na odredbu kredita ukoliko otplati prijevremeno kredit da mora platiti naknadu banci. Tu naknadu je platila prilikom otplate kredita, sad ne zna u kojem iznosu, ali niti tada joj nije nitko objasnio kao niti prilikom podizanja kredita na što se odnosi ta naknada. Na upit suda da li je mogla prijevremeno otplatiti kredit a da ne plati naknadu banci navodi da takva mogućnost nije postojala. U vrijeme podizanja kredita nije bila vlasnik obrta niti je imala trgovačko društvo. Ugovor o kreditu sastavila je banka, na upit da li je mogla utjecati na sadržaj ugovora o kreditu i ugovorne odredbe navodi da nije mogla utjecati. Na upit da li je pročitala sadržaj ugovora o kreditu navodim da ga je pročitala, moguće da je i vidjela ovu odredbu o obvezi plaćanja naknade ali se zbog proteka vremena toga sada ne sjeća, iako želi napomenuti da je njoj u tom trenutku bilo bitno da kredit bude odobren i da ga može otplaćivati. Nadalje navodi da je bila u mogućnosti rate kredita redovito plaćati ne bi ga prijevremeno niti otplatila. U trenutku kada joj je rečeno koliki iznos mora vratiti da bi kredit vratila morala je platiti i naknadu. Kada je pitala u banci što je to naknada oni su rekli da se to mora platiti ako se kredit prijevremeno otplati, a to je napravila zbog toga jer ratu kredita nije mogla više vraćati.

7. Prije svega valja napomenuti da je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na snazi bio članak 3. Zakona o zaštiti potrošača koji je u stavku 1. točki 1. definirao potrošača pa u smislu ovoga Zakona potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz navedenog proizlazi da je uvjet da bi osoba bio potrošač da on sklapa pravni posao u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Povezano iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužiteljica kredit podigla radi kupovine stana u kojem je živjela sa suprugom i nije ga koristila u druge svrhe. Pri tome se nigdje u ugovoru ne navodi da je tužitelj sklopio navedeni ugovor primjerice kao obrtnik, kao pravna osoba, kao osoba koja obavlja slobodnu djelatnost ili profesiju ili za potrebe obavljanja takvih djelatnosti niti je to tuženik ičime dokazao. Stoga se evidentno prema ocjeni suda radi o potrošačkom kreditu u kojem ugovoru je tužitelj nedvojbeno nastupio kao potrošač.

8. Nadalje u konkretnom slučaju valja primjeniti čl. 81. st. 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane

trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj - poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. U konkretnom slučaju, upravo je o tome riječ. Naime, Ugovor o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika je standardni, tipizirani ugovor, koji je u tom periodu tuženik sklopio s vrlo velikim brojem korisnika, a na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj niti mu je dana mogućnost pregovora glede bilo koje odredbe istoga, a sukladno odredbi st. 1. istog članka, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Načelo savjesnosti i poštenja jedno je od temeljnih načela obveznog prava, a sadržano je u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05..., dalje ZOO-a) kojom odredbom je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Dakle sudionici obveznih odnosa prilikom zasnivanja i za vrijeme trajanja takvih odnosa dužni su postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana a što tuženik nije činio kada je, koristeći tužiteljev nepovoljniji položaj, ugovorio da je ovlašten tzv. izlaznu naknadu zaračunati sukladno vlastitoj odluci, a bez ugovaranja konkretnih kriterija i parametara o kojima ovisi visina takve naknade. Stoga je prema motrištu suda predmetna ugovorna odredba nepoštena, a prema čl. 87. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava (nišetna). Pored toga je navedena odredba nišetna i temeljem odredbi Zakona o obveznim odnosima, budući da je iz ranije navedenih razloga činidba neodređena i neodrediva a sve sukladno čl. 269. st. 2. ZOO-a.

8.1. Nastavno Direktivom Vijeća 93/13 koja je implementirana u hrvatski pravni sustav propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Pravna posljedica ovakvih odredbi je njihova nepoštenost i nišetnost. Da se o sadržaju navedenih odredbi nije pregovaralo proizlazi iz iskaza tužiteljice a a isto tako tužiteljica nije imala niti mogla imati utjecaj na sadržaj Ugovora o kreditu jer sadržaj istog kreira Banka ovdje tuženik. Dakle ocjena je suda da je predmetna ugovorna odredba nepoštena i nišetna.

9. Slijedom svega navedenog valjalo je usvojiti tužbeni zahtjev i utvrditi nišetnim odredbu čl. 23. C. Ugovora o kreditu broj: 7103684599 od 01.06.2007. Tuženik je prigovorio da tužitelj nema pravni interes za utvrđenje nišetnosti sporne odredbe ugovora o kreditu što nije stav ovoga suda jer prema ocjeni suda tužitelj u konkretnom slučaju ima pravni interes za postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva u smislu odredbe čl. 187. Zakona o parničnom postupku, obzirom je zahtjev za utvrđenje pravnog posla nišetnim tek prethodno pitanje za ostvarenje zahtjeva za vraćanje stečenoga na temelju toga pravnog posla, a pravni interes za takav deklaratorni zahtjev ne isključuje sama činjenica što, pored deklaratornog nije postavljen i kondemnatorni zahtjev.

10. Tuženik je učinio nespornim da je za obradu kredita tužitelju naplaćena naknada u iznosu od 825,53 eur, a tužitelj je kao vrijednost predmet spora označio

1.328,00 eur međutim, bez obzira što je tužbeni zahtjev postavljen kao isključivo deklaratorni, a tužitelj istim traži utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu temeljem koje odredbe je tužitelju od strane tuženika nesporno naplaćena naknada od 825,53 eur to vrijednost ovog spora ne može biti veća od iznosa naknade koja je naplaćena upravo temeljem odredbe za koju tužitelj traži utvrđenje ništetnosti u ovom sporu i što je predmet spora. Dakle stajalište je suda da je u konkretnom slučaju vrijednost spora određena visinom naplaćene naknade. Stoga je valjalo odlučiti kao u rješenju (list 260 spisa) i utvrditi da vrijednost predmeta spora iznosi 825,53 eur.

12. Odluka o parničnom postupku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku pa je tužitelju priznat trošak zastupanja po odvjetniku i to za sastav tužbe 50 bodova (Tbr.8/1), za sastav opomene pred tužbu 25 bodova (Tbr.37/1), za sastav podneska od 28.04.2026. 50 bodova (Tbr.8/1), za zastupanje na ročištu 06.05.2026. 25 bodova (Tbr.9/2), za sastav podneska od 18.06.2026. 12,5 bodova (Tbr.8/3), za zastupanje na ročištu 22.07.2026. 50 bodova (Tbr.9/1) te za pristup ročištu za objavu 25 bodova što sve uvećano za PDV iznosi 593,75 eur. Tužitelju je nadalje priznat trošak sudske pristojbe na tužbu iznosu od 110,00 eur i na presudu u iznosu od 80,00 eur, pa je tužitelju priznat ukupan parnični trošak u iznosu od 783,75 eur.

U Puli, 28. srpnja 2026.

S u d a c
Daniela Subotić Biondić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dna:

- tužitelju po pun.
- tuženiku

Broj zapisa: **9-3088b-4d16e**

Kontrolni broj: **09675-4070e-753aa**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.